

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
виносить: в Австрії:
за цілий рік 24 К
за пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою дычи в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботу 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотаків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш мілоши і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Константинові съята.

(Конець).

Сто чудесну появу хреста на західній стороні неба, звідки йшов Константин на Рим, подивляють з съята північною віруючі вже через 1600 літ, хоч має она також не менше неприхильних критиків навіть зі сторони католицьких писателів. „Саме тоді — пише історик Мілль — заявив ся Константин за християнством і прибав монограм Христа на labarum, яке стало від тоді головним пропортом Римлян; все одне чи зробив він се тому, що надприродне съято отворило ему нагло очі, чи думав він, що християни, які передовсім в Галлії розмежувалися були, могли віддати ему велики услуги в довершенні его намірів. Всякий знає, що чудесна поява хреста була причиною его повернення¹⁾“. Щоби ми могли рішити ся в одну, чи другу стороно, пише в нагоди Константинових торжеств проф. др. Томек, мусимо поставити собі питання що до вірності істориків описуючих сю чудесну появу хреста.

Появу знамени хреста описує кесарійський єпископ історик Евзевій. О сім описі говорить так др. Томек, доцент історії церковної па віденському університеті: „Або Евзевій — се оповідане видумав — або коли він вірно его передав, тоді навмисно обманув єпископа Константина, або він сам себе дав увести свої уяви — або є оно правдивим істотом історичним. Все інше є виключене. Що дотичить історичної вірності Евзевія, то історик Ranke (Ранке) бере его в оборону і каже: „Не можу не виразити обурення, яке збу-дило би ся, коли би Евзевій в середні опо-

відава покликав ся на съвідоцтво цісаря, яке би не було згідне з правою; він сповинив би тоді проступок против історичної правди, чого не можемо ніколи припустити о високо вислуженім для загальній історії єпископом²⁾. Впрочім не сам Евзевій наводить сю історичну подію, але і Фільофф Ляктанцій християнин, що яко учитель Константинового сина Крісна перебував на цісарському дворі і часто мусів чута, як о сім оповідано. Так само описує о тім докладно поганський ретор Надарий і згадує виразно о чудесних знаках на небі. Так само не можна й подумати, що Константин навмисно обманув Евзевія, або що в его уяві привидів ся ему хрест на небі, бо по перше хрест був знаменем погорди і нещастя, тому уявя Константина, повинна була ему щось приємнішого і звіщаючого щастя привести, так як і тепер шибеніца не ворожила би нікому нічого добrego, як би кому приснила ся; слідуючоюночі на появі хреста на небі обявив ся Константинови Христос в сні з тим самим знаком і велів цісля того образа зробити прapor, що справді Константин учинив³⁾. Впрочім се незвичайне явище після слів Константина оглядало ціле війско, а сверджув ціле дальше поступоване Константина, що оно мусіло бути правдивим і великий звичайно вплив мало на дальший хід подій історії сего першого християнського цісаря.

Потвіржує ся впрочім ся подія і тим, що по своїй побіді над Максентієм казав Константин поставити на сживленім місці в Римі свою статую з хрестом в піднесеній рукі із написею: „В сім спасенім знамени, правдивим орудію сили освободив я ваше місто з ярма⁴⁾ тирана“.

Чи зробив се Константин в політичних мотивів? Ледво чи який історик скоче припустити се, коли зважить, що як у війску Константина так Максентія перевагу становили поганські жовніри і офіцери, що римський сенат і стара шляхта Риму були віддані поганській вірі і що держава, яку хотів собі позиціонувати Константин, числила понад 80 міліонів поганів. Проте виключно релігійні причини могли так рішучо поділати на Константина, лише надприродний вплив міг викликати так наглу переміну в Константині, що він признає ся отверто до християнства, а вирікає ся поганства. З вдачності за отриману поміч Бога християн, якої він дізнає, як сам каже, в так великих і важких справах, видає він в Медіолані в марці 313. едикт, яким забезпечує християнам повну свободу релігійну: „Сей едикт медіоланський, як говорить др. Томек⁴⁾, котрого тисячістотістільну річницю обходить Рим а з ним радісно цілій съят християнський, є лише послідовним першим кроком на вказаний Провидінським дорові“. В хресті, яко знамені віри і орудію спасення щастя, добро і розвій та побіда народів, в християнстві їх будучість. Історія нинішніх діянь переконує нас о сій правді! Від хвилі виданя едикту не съміє ніхто терпіти за се, що він є християнином. Церкви християн дістас ті самі права, які мало до сего часу поганство.

Едиктом з 313. року надав Константин свободу християнству в областях західної імперії, отже в Галлії, Іспанії, Британії, Германії, Італії і Африці, на Сході — аж по побіді над Лакинієм в р. 324. Вже в 313 р. надав він в своїй області, отже в половині Європи свободу Церкві, духовних увільнив від пугливих тягарів, освободжені невільників, яке відбулося в церкві, стає ся від тепер православним. Церковним заїском надав право корпораційне, забезпечив їх посадами Церкви не лише дарованім послости, але означив право відповідальність легатів на річ Церкви; єпископам оказував велику почесть, запрошуєвача до свого стола. Подарував римському єпископові і його наслідникам Лятеронську палату і при ній базиліку свого імені; будував і вівновував богато перков. Церквам признав право азилу, яке мали поганські съятини. Законом узяв неділю яко день съяточний, в якім мусили заперестати всікі публичні роботи. Правом ухваленим Церквам надав силу правну і уділив помочи до їх переведення.

Що більше, навіть в съятікім законодавстві слідній дух християнства. Проступникам не вільно від тепер в жорстокий способі відбирати життя, звіс кару смерті на хресті, або через пожерте дикими звірями, дітей не вільно викидати за місто. Дух християнства, дух правдивої культури — слідно в цілій державі римській, в усіх єї відносинах.

Зовсім зрозуміло є для нас загальні радість християн, для яких по страшних, кровавих переслідуваннях, настала така переміна!

Для них видав ся Константин післанцем висловом від Бога з неба, они не могли видіти зі темних сторін, бо се, чим стала ся через него Церков, засліпило їх очі.

Съяте крещене приняв Константин на ложі смертній від християнського єпископа Евзевія в Нікомедії, бо в его часі було звичаєм приймати пізно хрещене, щоби дістати цілковите прощене за всі гріхи в погансьтів сповнені.

В Константині є як рідко в якій особи-

Мило ми з буйним вітром
тай з тими марами,
Студена тая доля в серденьку
припала.

Так само несподіване закінчене „Лихої долі“.

Вчера вечір чорна хмара
Мені говорила:

„Чудувш ся, побрратиме,
Де ся доля діла?

Твоя доля то я була,
Я тя не минаю;
Вкривалам тя чорнов мраков
І тепер вкриваю.

І над гробом твоїм мраки
Ще мої повіснут!
Ой надія!... таку долю
Най то громи тріснут!

Крізь аналізу власного смутку, крізь съвідомість безсильної боротьби з недолею звучить пророчче слово про тій мраки, що повинніуть на его гробі.

Прочуте здійснило ся. Не тілько густі мраки, але й громові тучі народної негоди висіли ще довоно над гробом Маркіяна.

„Лиха доля“ — се один з цінніших лірических творів. Глубина чутя, цирість вислову і така сила акценту, особливо в закінченні, на яку до Шашкевича ніхто у нас не спропонував.

Сумне і безвідрядне проживане в глухім селі, без товаришів, котрі би зрозуміли, без потіхи і розради, малює поет у віршу „Нещасний“.

Нас нині немило разять такі форми як „си, му, ніт“, викинені з літературної мови, котрі нарід й доси не викинув їх ані з пісні,

Короткий огляд Маркіянових творів.

Творів Маркіяна Шашкевича годі читати, не думаючи про їх автора, не памятаючи хто, коли і як їх писав. Ми ще й нині не можемо дивити ся на них з таким холодом і з такою безсторонною байдужністю, з якою газетний рецензент осуджує надіслані до редакції поезії. Се одна з тих поетичних появ, у котрих живе і поезія — нероздільна єдність.

Щоб відчути красу „Слова о полку Ігоревім“, треба вивчити ся староруською мовою, переаналізувати текст, пізнати історію літератури XII. віку, бо інакше сей преважний наш твір остане для нас чужим і далеким. В меншій мірі, але все таки децо подібної праці вимагає також Шашкевич. І літературна мова з его часів і житія і съвітогляд, всьо, всьо ріжнило ся так дуже від нинішнього.

Хто без потрібного підготовлення „критик“ батька українського відродження в Галичині і розвінчав его необачною рукою, творить кривду не тільки его чесній памяті, але й нам всім, а на себе видає присуд що найменше легкодушності. Зменшуєчи других не конче збільшує ся себе...

Яко поет лішив Шашкевич спадщину невелику і небогату. Кільканайць думок, сумних, як поетова доля і тужливих, як народна пісня, віршований лист про українську поезію до приятеля, Микола Устияновича п. з. „Побрратимови“, частини на більш розміри задуманої поеми „Перекіньчик бісурманський“, величаві „Псалмі Русланові“, гарне оповідання „Олена“, кілька казок, кілька дрібних віршів усякого змісту, а вкінці переклади — от і весь его поетичний доробок.

Ані з огляду на скількість, ані на зміст

і на форму він не може рівнати ся з таким велетнем, як Тарас Шевченко. Але мають Шашкевичеві вірші дві велики і найдорожчі прикмети всякої правдивої поезії т. є. щирість чутя і простоту вислову.

Пригляњмо ся его ліричним стихотворам. Деякі з них субективні, любовного змісту (До мілої, Туга за мілою, думка), або настроїв (Розпука, Сумрак вечірній), інші більше загальні, патріотичні (Руска мова, Згадка, Дайте руки!, Побрратимови), ще інші рефлексійні (Нещасний, До***, Слава Богу).

У віршах любовних поет іде слідами народної пісні та мандрівних романсів, котрі і в нас колись співали ся в сугроводі гітар і шпінетів.

Повій вітре, вітросеньку,
Там, де тужит мила,
Нехай несуть там пісеньку
Твої легкі крила...

Най не плаче, най не тужит
Вже час ся зближає:
Прийде мілай, приголубит
І з нев ся звінчав.

Вам здає ся, що се переписано в якогось синього „штамбуху“ вашого діда, або бабки. Без сильних поривів, без різких акцентів, щиро і невибагливо виливає ся пісня любові, завершена надією подружя.

Коби мені крильці мати
Соколом злетти,
Тяжку тугу із серденька
При милій розбити!

Ой літавбим, ой літавбим
Зорями ясними,
Щоб мені ся натішити
Ручками білими.

Так переходить очи, лічко, хід і слова, маючи принаду любої дівчини і тугу до неї. Зовсім, як в народній пісні і місцями так до неї підхожою, як би з уст люду записано. Прекрасна еротична пісня, овіяна щирим сумом розлуки.

На народній поезії виплекана, але вже на власну нутру настроєна єсть „Думка“ з прекрасною бадьюю кінцевою строфою:

Най радощі мому серцю,
Най вадія грас,
Най ми доля веселенька
Птичкою співа!

Так само щиро, ніби селянська дівчина, що пішла в чужу сторону, описує поет свое рідне Підлісся.

Шуми вітре, шуми буйний
На лісі, на горі,
Мою журну несі думку,
На Підлісські двори.

Там сиючинеш, моя думко
В зеленій соснині,
Журбу збудеш, потішиш ся
У ліхій годині.

З дитинним привязанем згадує він і старий дуб і соснину і колодязь студенецький і білу підлісницьку гору — всьо, що бачив чистими хл

стости — мішанина добрих і ліхих сторін. Хоч він склонився вже був до християн, було у него богато жорстоких вчинків поганьства, як убийства найближшої рідні, бо сина Кріспа, жінки Фавсти і інших. Однак провидів уживав всіляких людей до довершення великих діл в людстві!

Церков католицька не величав его яко святого, але она поділяє сюю радість християн з перед 1600 літ і називає его згідно з істориком Евзевієм Великим і сюю великість признає ему за его вірність і словене наложеної на него Провидінням історичної задачі освобождення християнства.

o. Макарий Каровець ЧСВВ.

1) Allgemeine Weltgeschichte, Abts Millet, Mitglied der Akademie zu Lyon, IV. Band Wien 1813.

2) Die Konstantinischen Feste von dr. Ernst Tomek, Docent der Kirchengeschichte an der Wiener Universität. Гл. Reichpost 118 з 11/3. 1913.

3) Житіє святих въ звязи історичній, д-ра Йосифа Мельницкого. Том 1. кн. IV. ст. 697.

4) Die Entstehung des Christentums u. seine östliche Entfaltung von Prof. Dr. Wilhelm Walther Weltgeschichte von Haus Helmolt. Leipzig-Wien 1900. IV. Band p. 193.

5) Konstantinische Feste loco citato.

Просимо домагатися „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приднівати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Допись з західної України.

(Вражіння з польських съят).

Минули польські съята — але не промине в моїй пам'яті вражене, яке они зробили в неоднім в заточенні. Гарні були съ польські съята, бо ясне сонечко не щадило своїх золочених лічук, та теплій вітерець після відомін великої пісні між християнським католицьким народом. А якоїж між віри, погадав собі не один з нас, — коли у нас ще не воскресла пам'ять „воскресного Христа“. Так! Ми католики, лип нам ще милійший погань-

ані з розговірного слова, але призвати треба, що вірш є так щирій і съвідомий, так живо і поетично передає тиху драму нещасливого поета, що без звіршения тяжко его читати. Подібна доля стрінула неодного поета і неодин з них нарікав на самотність серед людей, але нікому хиба не приде на гадку дошукувати ся подібності між ними а Шашкевичем.

І на тім вірші можна власне пізвати, до якої границі повинні іти тії анатомічні жиловани. Недаром чоловік голову на карку носить. Не одно хоч-не-хоч приневолений затягнути, але посуджувати поета, що він сам нічо не думає, тільки других наслідує — се значить недоцінювати і кривидти его. Добре, а навіть треба, пізвати атмосферу, в якій поет жив, авторів, котрих читав, людей, з котрими говорив і листував ся, але не треба робити з того висновку, що сам він вічого не думав і був скорій до наслідування всього, чим одушевив ся. Не ходить о те, чи гадка, образ, або якийсь тілько зворот в подібний до гадки, образу, вислову інших поетів, (так на съяте не одно до себе подібне!) тілько треба дивити ся, чи поет съвідомо наслідував другого, чи може схожість твору виходила зі схожості мотиву і лежала поза межами его съвідомості. Шашкевич читав Міцкевича, знав польську революційну поезію, знав чужі літератури, від грекої й латинської починаючи, був як Богато в его часах очарований поезією Шіллера, одушевлявся як закордонними українськими поетами і авторами, але писав щиро, з глубокої духової почуки, крім одного сонета не шукав вибагливих строф, не підбирає невідчайних римів, не гонив за вищуканими висловами і мін не маємо ані причини, ані права робити з того справжнього і великого поета якогось „чарногого, чужим прієм оброслого віршописа“.

(Дальше буде).

ский календар — та в наших ушах гомонить ще „запрещеніе“ грецкого схизматика патріарха Єремії, щоби, борони Боже, не приняти календара Григорія Нікандрового.

А тим часом через перівну рахубу календара виставляємо нашу віру і себе на съміх, та на понижене у культурних людей, а тисячі одиниць нашого народу рік-річно живе в чужім морю. І цілком слушно! Такі годі, щоби культурний съят числив ся з якимсь анахронізмом, — яким в наш календар. — Годі, щоби наш християнин в місті съята вав аж двоє съята. Щоби не стратити служби, робить в руске съято — а польське съято є і з часом затрачє тим самим почуті і любов до свого руского обряду — винародовлюється.

А ми бідні плачемо і варікімо, що нас Поляки нищать, винародовлюють. А по правді сказати би, то ми самі в першій мірі виноваті, що стілько членів нашого народу покидає наш табор. Тимто чим раз менше маємо по містах вірних нашого обряду, а вже на заході то і не говори.

В неділю церква — бодай в части — повна — а в руске съято съята пустоку. З того таке виходить, що наші люди вже не съята руских съята, лише польські, не держать ся руских постів, лише польських, так що съященікові прикро приходить ся глядіти на сю дісгармонію, яка заходить між его вірними — а приписами церковними в практиці. — Тим способом ми самі женемо тисячі одиниць нашого народу до чужого народу.

І дивна річ! Тими бідними людьми ніхто не хоче занять ся! У нас ще панує система „по сему бить“, — але забуваємо на се, що ті часи вже давно проминули безповоротно. Що більше, у нас навіть мало хто підносить сюю справу до прилюдної розправи. У іншого народу заняли би ся тою справою і власті духовні і съвідки, а у нас на жаль бавлять ся в сї високо політикою, а такими річами нема кому занять ся. Най пропадає рік-річно тисячі одиниць нашого народу, съ заняті мала річ, щоб про ню журити ся. Та так бути не повинно. Передовсім наші духовні власті повинні тою справою заняти ся, бо через єї занедбані — стратить наш обряд по містах цілком своїх вірних. Наші съященіники остануть душпастирями без овець. Одні овечки гинуть в морю безвіри, они не потребують ні церкви, ві обряду, а другі ге могучи заспокоїти своїх потреб реїгійних в своїм обряді, йдуть до чужого. Самі тепер Поляки кажуть, що Ім добре з нашим календаром, бо він наганяє Ім наших людей до костела і до їх народності. Сюю справу повинно взяти під розвагу Тов. съя. Павла — бож оно властиво повинно бути „оком“ і „рукою“ наших властів духовних в таких справах.

Най ніхто не боїться ся, що скаже на се наш простий народ. Він сам того домагає ся. А що наші домородні Москалі готові піднести на се крик, то з тим нема що числити ся, бо они на чорне скажуть, що се біле, а на біле — що се чорне. Ім ніколи ми не догочамо. У них є міротатне се, що скаже царбатюшка — а не Съя. Отець папа римський.

Просимо, щоби міротатні чинники як духовні, так і съвітскі чим скорше заняли ся звіршанем обох календарів, бо се лежить в інтересі нашого обряду і народу.

Заточенець.

Огляд часописій.

(Москви ч помічниками всеполяків і подоляків проти вибор. реформ. „Прик. Русь“ і „Галичанин“, съямські брати, побратими „Slowo pol.“ і „Gaz. Narod.“. „Нова ера“ страшаком).

(Дальше).

Повертаючи до нашого твердженя, що не реальні заміти викликують панерову опозицію годованців Гр. Бобринского, але уражена амбіція „руського народа“ в особі Дудикевича, якого не покликано до нарад, мило нам доказати се наше тверджене статию в популярні органі сторонництва Дудикевича в „Голосі Народа“. В 10. ч. сї часописи в статі п. н. „Іскраюти“ читаемо:

„Совершиша!

„Чого мы съ такою боязни очіковали — сталося. Торгъ добитый, хлопская скора продана. Мазепинцы выраховали, що колька-

разовою музыкою в сеймѣ достаточно задуріли хлопа, пустили ему доброго тумана на очі и що тепер безъ боязни можна облутити его изъ скоры.

„Нинѣ уже не грає въ сеймѣ музика, не чути уже тамъ оглушительного треска пульпитівъ и дикихъ окриківъ Старухъвъ. Нинѣ въ сеймѣ панує „згода“, „тихій, мирный рай, нинѣ мазепинцы переживають съ поляками „медовий мѣсяць“. Такое межи ними трогательное единодушіе, що дъвлячись на нихъ, съ радості прослезиться можно. Семены-ко-зачки, мазепинські локайчики прекрасно исполнili свою роботу и ждутъ нагороды отъ своихъ пановъ.

„Сподженная совмѣстно поляками и мазепинцами сеймовая избирательная реформа, дающая привилегіи панамъ съ великанкою кривдою для хлопскихъ массъ, съ давними перестарѣлыми куріями и плюральностью, якъ бы рѣшена. Крутими дорогами дойшли вороги народа до „порозумѣнья“. Отуманили одну часть крестьянской массы, а другую, що не шла під проводъ мазепинскихъ коноводовъ — застрашили карами и тюремами. Напѣть безстрашный депутатъ д-ръ Дудыкевичъ, протестуючи противъ взывающей до неба о посту сеймовой реформы, — выразно кинувъ въ очі мазепинцамъ, що они добились нинѣшньої реформы при помочі наслідій и террора на народъ, при помочі кайданъ и тюремъ, котрия на ложныи доноси мазепинцевъ наповнялись невинными крестьянами. Цѣль була ясна. Застрашили хлопа такъ, щоби онъ и писнути не смѣвъ о своей кривдѣ.

„Вотъ нинѣ показується, кто держить съ поляками и кто имъ высугує ся. Мазепинцы постоянно кричали, що „московфили“ служать полякамъ и що они бѣть поляківъ мають піддерхку. Кричали такъ тому, щоби туманити народъ и отвернути его увагу отъ своєї підлой роботи. Кто слѣдивъ уважно за роботою нашихъ пословъ въ парламентѣ й сеймѣ, кто пально читавъ ихъ рѣчи въ оборонѣ хлопа, кто прочитавъ нинѣ заявлене и протестъ д-ра Дудыкевича противъ зради мазепинцівъ народа въ користъ поляківъ, тотъ не може більше сомніватися, кто другъ а кто врагъ народа.

„Коли нинѣ мазепинцы цѣлюються съ поляками як вайсердечнѣйшии пріятели, коли нинѣ „грозный“ Старухи підъ руки водяться съ мазурскими послами.

„Якъ ізвѣстно, торги о сеймову избирательную реформу велись поза плечами нашихъ пословъ. Торгаші боялисъ ихъ голоса и вели свои парады тайно бѣть нихъ. Для того то и нинѣшня избирательна реформа не есть плодомъ взаимного порозумѣнья обохъ заселяющихъ краї народовъ. Русский народъ николи не одобритъ и не затвердить тихъ уступокъ, якіі сдѣлали мазепинцы въ користъ поляківъ, николи не сгодится на то пониженье, на ту неволю, въ яку загнали его мазепинцы. Русский народъ оїїнное поступокъ мазепинцевъ яко сознательну зраду русскихъ народныхъ интересовъ.

„Такъ бесѣдовали собѣ въ новосотворенномъ раю поляки и мазепинцы, лобизаючи другъ друга и вѣнчуючи собѣ счастья и поводження. Такъ закбачилася та сумна для русского хлопа комедія, которую такъ довго и зручно отгryвали мазепинцы передъ нарodemъ. Началися тепер „медовий мѣсяць“ спбльного польско-мазепинского пожиття, совсѣмъ подобно, якъ за часовъ „нової зри“. Такъ бесѣдовали собѣ въ новосотворенномъ раю поляки и мазепинцы, лобизаючи другъ друга и вѣнчуючи собѣ счастья и поводження. Такъ закбачилася та сумна для русского хлопа комедія, которую такъ довго и зручно отгryвали мазепинцы передъ нарodemъ. Началися тепер „медовий мѣсяць“ спбльного польско-мазепинского пожиття, совсѣмъ подобно, якъ за часовъ „нової зри“. Но на жаль однихъ и другихъ налетѣла мирный польско-мазепинській рай невеличка но грзная хмарка, нагванна депутатомъ д-ромъ Дудикевичемъ.

„Щирій и могучій голосъ русского депутата, якій роздався підчасъ угодової фальши, проклятіе, киненное нимъ бѣть имени народа на лицемѣрѣвъ и торгашовъ, розгнавъ геть пріятное и солодкое настроеніе среди поляківъ и мазепинцевъ. Д-ръ Дудикевичъ пригадавъ торгашамъ, що скорѣ чи познѣйше очи съ народъ и покличе ихъ на судъ, на страшный судъ, гдѣ не буде ни пардону ни милосердія.“

Ось що: „Торгаши бояли ся голосу Дудикевича и вели свои парады тайно“. В сї сама суть і причина московфільської революційності. Свою

дорогою, що з автора статї говорить такий вулькан злоби, що не тяжко згадати ся, хто єї писав. В такім тоні і такими словами писати до народа потріблять лише місцеофіли.

Але помінім се і приглянемо ся в лицо органу „starorusinow“, нашого старого „приятеля“ „Галичанина“. І він, тямлячи на свої обовязки союзника і через ідеїне свояцтво з органом проф. Грабского напружує всї здібності, щоби переконати своїх читачів про „мазепинскую зраду“ і щоби оправдати те довіре, на яке не від нинї заробляє він собі у всепольсько-подільського бльоку. І не заводить надій..

В статї „Шансъ сеймовой избирательной реформы“ (в 57 ч) заговорив „Галичанинъ“ таким „язиком“:

„Въ намѣстниковско-польско-мазепинскомъ лагерѣ сейчасъ ликованіе. Началось оно офиціально дній пять тому назадъ, іменно въ попередньникъ поздно вечеромъ, когда въ комісії по сеймовой избирательной реформѣ польско-мазепинскимъ большинствомъ были окончательно приняты извѣстнія главные основы реформы избирательной ординаци. Блоковая польская и мазепинская печать т. е. тѣ печатные въ Галичинѣ органы, которые всецѣло стоять на услугахъ политики вынѣшнія намѣстника, для которыхъ не благо народа, его интересы и національное достоинство, а воля д-ра Бобринского являема надією радостный, торжественный, побѣдоносный тонъ. Поспѣшили даже заговорить о польско-руському примиреніи, о сближенії двухъ братніхъ народовъ, о знаменательномъ въ исторії польско-руськихъ отношеніи моментѣ, какъ началѣ поворота къ лучшему, мирному сожитію польского и русского населенія въ краї. Голоса галицко-русской печати конечно, не принимались торжествующей братії въ соображеніе. На нихъ герои для не обращали вниманія, ибо прислушиваясь къ нимъ, они не могли не замѣтить рѣзкаго диссонанса, протестующаго противъ отожествленія мазепинцевъ, этой автономной партіи въ ловѣ русского народа, съ цѣлымъ галицко-русскою населеніемъ. А если этотъ диссонансъ доходилъ до ушей ликовавшихъ, они старались заглушить его еще болѣє сильными акордами пѣсни своего же примиренія. Не увѣнчалось никакимъ успѣхомъ и наше сколько-кратное обращеніе къ совѣсти мазепинскихъ политикановъ къ сознанію ими долга и страшной отвѣтственности передъ широкими масами русского населенія; не помогло и то, на что мы впрочемъ не надѣялись, что припоминали тѣмъ-же политиканамъ-торговцамъ, какъ они недавно еще торжественно заявляли, что было-бы ниже ихъ національной чести пойти на дальнѣйшія уступки въ виду поляківъ, соглашаться, между прочимъ, на менше, чѣмъ 30 проц. мандатовъ для русского населенія. Мазепинские политики точно исполнили волю намѣстника, вступ

Перед миром?

Демонстрація флоту і блоакада чорногорського побережжя.

Демонстрація флоту європейських великороджав проти Чорногорії має наступити в як найкоротшій час. Росія засадично годиться на сю демонстрацію і уважає навіть її переведеною ковченою річию (?), але не возьме в ній участі нібито з тієї причини, що не має поблизу віякою воєнного корабля. За те участь в демонстрації Австро-Італії і Англії не підлягає вже сумніву. Що до участі Франції, то це не знати порішено. Наступить се аж після повороту Поянкарою з Монтпельє до Парижа. Однак уважають певною річию, що й Франція приступить до демонстрації. Німецьке правительство також не заявило ся досі, однак нема вже сумніву, що німецькі кораблі не будуть співідіяти.

В сей спосіб оба гурти великороджав будуть представлені в демонстрації, кожда двома державами, а іменно: тридержавний союз Австро-Італії, а тридержавне порозуміння Августію і Францію.

В римських дипломатичних кругах заявляють, що окрім демонстрації буде переведена блоакада чорногорського побережжя від Смієць до Алессіо. Була предлога, щоби одна з великороджав без окремого поручення перевела на власну руку флотову демонстрацію. Однак проти сего піднесли ся численні голоси, які вказували, що могли би через те вивязати ся небажані путаниці.

"Popolo Romano" звіщає, що на конференції в Ліондоні появив ся був внесок, щоби демонстрацію перевела лише Австро-Італія і Англія. Однак Італія не згодила ся на сей плян.

Рівночасно доносять з Цетинії, що чорногорське правительство не богато буде собі робити з блоакади Антіварі і Дульцино. Цілі Антіварі складають ся з віллі престолонаслідника (кн. Мірка), одного італійського готелю і кільканадцяти домів. А Драч і Сан Джовані ді Медува находять ся лише жвилово в чорногорських руках.

Щоби взяти участь в порішенні великороджавами міжнародній демонстрації флот для зневолення Микита до пошанівку для великороджав, видано вже потрібні прикази, щоби відділ австро-угорської воєнної флоти без проволочкою відплів на чорногорські води.

"Wien. Allg. Ztg." пише, що в демонстрації флот проти Чорногорії возьме участь зі сторони Австро-Угорщини ескадра, зłożена з 3 панцирних кораблів і кількох менших суден.

Бюро Райтера звіщає в Мальті: Англійський воєнний кружляк "Дефензів", який власне причалив до Мальти, одержав приказ, разом з шефом штабу маринарки генер. Трубірдіком відплінути в напрямі на схід. Думають, що сей кружляк разом з іншими воєнними кораблями, що находяться на сході, возьме участь в плянованій демонстрації флотової проти Чорногорії.

"Tribuna" пише: Супроти того, що французькі судна не возьмуть участі в демонстрації флоту, ся демонстрація буде переведена австро-угорськими, італійськими і англійськими кораблями. Коли Чорногорія не даст вині, демонстрація флоту буде зараз заряджена.

А Микита бомбардує дальше.

Відомості, які наспілі вчера до французького міністерства загран. справ, означують положення в Скодрі як велими грізне. Чорногорія подвоює гастили, щоби перед вімішанім великороджав занести кріпость. Бомбардовання триває без перерви, а обложені відповідають дуже слабо.

З словінських націоналістичних кругів одержує "Slovenec" запевнене, що Чорногорія за ніяку ціну не відступить від облоги Скодри.

В справі цивільного населення.

В Цетинії оголошено урядово: Чорногорське правительство відповіло на представлене великороджав, що жаліє, що не може виповнити кількаратно піднесене домагання великороджав що до випущення з міста Скодри цивільного населення, бо головна команда армії відмовляє домаганню перевеслаши фірової депеші до коменданта міста Скодри. Чорногорське

правительство заявляє готовість піддання під оцінку головної команди армії справи перевесла до Скодри повідомлення "in claris" і підписаного отаманським правителством, що має відносити ся до виходу з міста цивільного населення.

Відповідь Чорногорії.

Урядова відповідь Чорногорії в справі бомбардування Скодри звучить: Чорногорське правительство сейчас по одержаню ноти великороджав застерегло собі право, що мусить відрадити ся із своїми союзниками. Що до піднесенного великороджавами домагання, щоби Чорногора відступила від облоги Скодри, а також, щоби опорожнила війска ті області, які мають дістати ся будучий Альбанії, то Чорногора з великом жалем мусить заявити, що з сим домаганням не може чистити ся (!!) з огляду на се, що війна з Туреччиною триває дальше, а коли війна вибухла, то великороджави в торжественний спосіб заявили, що в підїї воєнні операції балканських союзників не будуть мішати ся і їм не перешкодяти, але збережуть нейтральність. Щож до охорони мусулманських і католицьких Альбанців на областях, занятих Чорногорою, то королівське правительство заявляє що о принадлежності цих областей і Альбанців може рішати лише мир, заключений з отоманською державою. Мусулманські і католицькі Альбанці стоять під охороною чорногорського права, яке запевнює релігійні і горожанські права всім вітм горожанам без ріжниці народності і віроісповідання.

Король Фердинанд посередником?

Після париських днівників, болгарський король Фердинанд готов в посередництві між великороджавами і Чорногорою в справі Скодри. Се посередництво полягало би на тім, що між Чорногорою а будучою самостійною Альбанією заключено би договір, який лежить в намірах російських кругів.

З воєнного видна.

Після інформацій в болгарських військових жерел, болгарське військо, яке досі стояло під Адриянополем, машерує до Чаталджі.

Про битви під Чаталджею ріжні жерела ріжно подають:

Дописці "Daily Telegraph" і "Daily Chronicle" доносять згідно, що Болгари в часі останнього нападу на Чаталджу були переслідувані великим нещастем, втратили велику скількість жовнірів, а обстрілювані з боків турецькою артилерією втікали в переляку, покидаючи оружія і амуніцію на поля борса.

Турецький урядовий звіт каже, що на лівім крилі на лінії Чаталджі прийшло до битви. Над вечором ворожий відділ, січений несподівано гарматним огнем, був здесякований. 15. полк болгар. піхоти біля Буюк Чекмеже погиб до ноги.

За те болгарська Агенція оголосує отсе: Одніє по півдні ворог в еїлі з дивізій біля Буюк Чекмеже заatakував право крило болгарської армії під Чаталджю. Напад ворогів підпомагав огонь з вісімох воєнних кораблів. Болгарська артилерія принесла ся армати до мовчання, почім болгарське військо перейшло до противападу і зневолило Турків до уступлення. Ворог пошишив на поля боя значне число вбитих і ранених. Ворога відпerto рівно під Арнавткай.

Болгарський король поручив ген. Іванові, щоби між військо, яке бороло ся під Адриянополем, розділив на кожну компанію по 80 хрестиків хоробрости, а на кожну компанію інженерії і батерію по 50 таких хрестиків. Хрестики вчера вже роздано.

Стверджено урядово, що в часі овлади Адриянополя погибло в сербського війська 6 офіцірів а 7 в ранених; 280 жовнірів полягло а 1.160 в ранених. Разом 1.447.

Справа заключена між.

Відповідь Порти на ноту великороджав зісталася врученна вчера о год. 11. рано австро-угорському амбасадорові Палявічінському. Відповідь сю доручив міністер заграницьких справ кн. Саїд Галім. Австро-угорська амбасада передала сейчас зміст відповіді іншим амбасадорам. Відповідь звучить так: Підписані міністер заграницьких справ переняли іменем правительства султана до відома ноту, яку єму дні 31. марта вручили експ. амбасадори Австро-Угорщини, Англії, Франції, Росії, Німеччини і Італії. Маю честь експ.

донаести, що султанське правительство в признаню добродійства між зволікало в приняття приятельських порад, уділених в цілі покінчення війни між Туреччиною а балканськими державами. Руководжений тим самим признанем добродійства султанське правительство приймає заключені в ноті мирові предлоги в цілі основі і з довіряем піддається рішенню великороджав.

Кн. Саїд Галім.

Румунсько-болгарський спір.

Петербурзька Агенція довідує ся, що перше засідання конференції амбасадорів в справі румунсько-болгарського спору дещо розяснило справу і в надії, що прийде до порозуміння.

Галицький сойм.

Нинішнє засідання почалося о год. 11.10. Перед приступленем до дневного порядку засідання відмінено посол К. Левицький із запитом до маршалка гр. Голуховського, чи би він, супроти ваги виборчої реформи і конечності як вайскоршої вії полагоди не схотів скликати предсідників всіх клубів, щоби остаточно порішити справу.

Маршалок відповів, що по думці сего бажання скличе небавком провідників всіх соймових клубів.

При дневному порядку говорив п. Цоль в справі правної охорони власності, п. Кохановський в справі "Сільського Господаря", а даліше пп. Вітос, Гец, Рожанковський, Содомора, Старух і Винничук.

На сім замкнув маршалок засідання, заявляючи, що про слідує повідомити послів письменно.

НОВИНКИ.

— Календар. В четвер: руско-кат.: Якова преп.; римо-кат.: Рихарда. — В п'ятницю: руско-кіт.: В-силя і Ісаака; римо-кат.: Ізидора

— Перед загальним збором Тов-а "Просвіта"

(замітки і уваги надіслані нам до поміщення).

Загальний збир Тов-а "Просвіта" відбудеться вівторок дня 8. цвітня с. р. в салі "Сокола-Батька" (дім "Даїстра") при ул. Руській ч. 20. (з огляду на се, що сала "Народного Дому" занята). Загальний збир заповідається вже тепер поважно, хоч все ще не так, як повинен би виглядати загальний збир військового українського Товариства. До сего пори зголошено всіх делегатів 325, з чого від Філії "Просвіти" 145 а від Читалень 180 з різних повітів. З 74 філій "Просвіти" лишилось 43 вибрати і зголосило своїх відпоручників в числі 145. Менша вправді частина, но все таки дуже поважна, бо аж 31, досі спису своїх делегатів не надіслала, помимо численних пригадок обіжниками і в часописах. Подаемо список сих Філій в сїй надії, що на загальному зборі являться ся принайменше їх голови, користаючи з §. 18. в) статута Товариства: Бель, Бережани, Бібрка, Болехів, Богородчани, Борщів, Бурштин, Буск, Бучач, Гусятин, Добромиль, Дрогобич, Жовква, Журавно, Заліщики, Збараж, Калуш, Камінка струм., Козова, Комарно Косів, Надвірна, Нове село к. Підв., Перемишль, Перемишляни, Рава руска, Сколе, Сокаль, Тлусте, Цішанів, Угнів. З вичислених чотирьох Філій заповіли загальний збир в цілі вибору делегатів на перші дні цвітня, а то Філії в Бурштині, Козовій, Сколім і Сокалі. Прочі Філії, о скілько нам відомо, не робили ніяких заходів в цілі вибору делегатів. Особливо вражали ме вінприсутність відпоручників сих Філій, що зачисляють ся до сильніших як: Бережани, Дрогобич, Заліщики, Збараж, Камінка струм., Комарно, Перемишль, Цішанів. Всім зголосеним делегатам вислали канцелярія Тов-а "Просвіта" печатаний звіт з діяльності Головного Видлу. Як що до сего досі не отримав, зволить зареклямати в канцелярії Товариства. — Делегати мають прибути з уважненем від Філій чи Читалень "Просвіти". На сїй основі провідна комісія при вступі на салю видавати ме відпоручникам карту вступу червоної краски. Карту вступу належить заховати аж до покінчення збору, бо голосоване відбувати меть ся через піднесене карту вступу. Кромі сего суть

карти вступу білої краски, призначені для членів Товариства (неделегатів), які після зміненого статута мають право бути на загальнім зборі з голосом дорадним §. 10. бука а). — Цілій час урядувати ме на салю при вході канцелярія Товариства і канцелярія львівської "Просвіти", де буде можна вірвати членські вкладки і передплату на "Письмо з Просвіти", набуті новіші видання Товариства і друки, вносити рекламації і зажалення. — За Головний Видл Товариства "Просвіти": Іван Кивелюк, голова. Др. Іван Брик, секретар.

— Пригода посла і проф. унів. (!!) д-ра Олександра Колесса. Не знаю, чи відомо хто в житті тільки пригід, що проф. др. Олександр Колесса? Спеціальне підставе має він до звінення руки і то у власній комітеті (підлога у великих панів ховака) та в додатну при перенесенні бібліотеки! Проф. Колесса безпаковано переносить бібліотеку, щоби книжки на него не гнівали ся і ве припадали порохом. Два рази розтелеграфовано по цілі світі, що наш поет, посол, професор і учений звінені руки... при перенесенні бібліотеки... Ale про найновішу пригоду пана посла і професора та й то у Львові не було ще ніякої телеграми, тому я її зареєструю, щоби житеписець пана посла і професора не був колись в клопоті і не потребував собі над тим так сушити голови, як др. Ол. Колесса над впливом Міцкевича на Шевченка. Було се недавно, як то переговори в справі виборчої реформи розбилися. Проф. др. Ол. Колесса нарочно приїхав до Львова, щоби не

Страйк в пристані в Речі. В речкій пристані вчера рано перервали ладівники працю. Причиною страйку є те, що їх помічники до матагалися, щоби їм призвати контрактові місця, ладівники однак відмовили. Межи обома сторонами вивязалися вчерашньої ночі кроваві бійки. В наслідок цього виключили контрактові ладівники своїх помічників, а що не можуть без них працювати, мусили також перервати працю. В пристані працювали вчера лише візники. Загалом страйкується близько 100 осіб.

Оповістки.

Реколекції для Пань у Львові. Заходом Товариства Пань під покровом Преч. Діви Непорочного Зачатої відбудуться в церкві духовної Семінарії у Львові ул. Коперника 36 в дні 8. (вторник), 9, 10, і 11. цвітня с. р. реколекції для Пань. Порядок: о год. 5. кожного дня по полуодину науку, по науці суспільній; 12. цвітня (субота) о 4. год. Співід; 13. цвітня (неділя) о 8. год. Торжественна Служба Божа, на котрій відбудеться спільне св. Причастя і закінчення реколекцій.

З Копичинець. Загальні збори Кружка Українського Педагогічного Товариства в Копичинцах відбудуться в неділю дня 6. цвітня 1913. р. о 5. год. по пол. в салі „Народного Дому“.

Відзначене нашого земляка. Цісар надав штабового лікаря маринарки і санітарного шефа портового адміралату в Полі, автора пречудних „Листів з чужини“ печаталих в наші часописи, д-ра Ярослава Окунєвського ордером Зеленої Корони 3. класи.

Дирекція руского театру подає отсім до відома, що від 2. цвітня (середа) початок вистав буде точно о годині 7. ввечером.

Олександр Барвінський.

Спомини з моого життя.

(Дальше).

16. Новий важкий удар судьби. Смерть моєї матери і найстаршого брата.

Ще не втихомирилася була у мене трилогія о моєм здоров'ї і снагу до дальшої трудної служби в учительській семінарії, коли на нашу родину насувалось нове нещастя. Смерть вітця був для нашої матери страшним ударом, а є вельми чутливі серце не могло в того часу ніяк втихомиритися і прийти до рівноваги. Вправді обняв адміністрацію паперій шляхтичкою о. Юрій Чубатий, одруженій з внучкою моєї матери, і тому матери могла оставати дальше на своїм місці і почувати ся господинею в дома. Однак сего стану на довше не можна було одержати. Щоби запевнити собі і сестрі мої, вдові Струминській з доньками досмертний закуток в хаті, в котрій прожила цілого пів століття і зросла ся з нею неначе із своєю власною батьківчиною, старала ся матери наша виєднати надані презенти на Шляхтичі синові Осипові, приходникові в Сервірах. Але всі заходи в тім напрямі показались безуспішними. Г. Борковський надав презенту о. Северинові Навроцькому, катехіті учті семінарії в Тернополі, а матери наша була приневолена забирати ся з того місця, де стілько літ прожила, де кожда під'язмі була для неї рідною, де стілько вложила праці своїх рук, де з людьми із усіма обставинами вжила ся, а тепер в підхожим від'є треба було глядіти нового пристановища, починати жити серед невідомих обставин, серед незнаних людей. Се рівнялося з зовсім пересадженю старого дерева на зовсім нове поле, на зовсім іншу почву. Вість про відмову презенти синові була для матери смертним ударом і витворила у неї розпуку і невимовне роздратовання. З кінцем марта 1881. р. треба було виносити ся з тої хати, з того села, з котрим вивязалися спомини піввікового життя, треба було покидати могилу мужа, з котрим цілі віки прожила і спільно трудила ся для своїх дітей і для самої громади, котрій виховала ціле покоління господинь, де тілько вложила невисипутої праці в кождім закутку обійстя і господарства. Візід із Шляхтичів рівняв ся „заздалегоди жити темному похоронові“, а чутливе з роду серце не відержало сего важкого переходу.

Спершу переїхала матери до мене, до Тер-

нополя і тут відразу облягла. Але скоро з весною трохи подужала, що могла дивигнути ся з постелі, вийшла до Несторовець, до найстаршого сина, Іоїлта, що там був приходником, бо не могла привикнути до міського посту. Крім того здавалося їй, що з весною на селі, на свіжім воздуху поверне скорше до здоров'я. Однак наші надії не спровадилися, недуга розвивалася що раз дальше післям напливу крові із серця до легких і 28. липня 1881. р. закінчила мати життя в Несторовець.

На похороні виголосив декан о. Яким Заріцьким з Озерної погребальнє слово, в котрім між іншим вказував, що наколи „Родичам дозволяє Бог дожити старості і дождати ся, оглядасти свої діти за осмотреними, на чеснім, запевнені становищі, отже можна назвати се благословенем Божим таких родичів, котрим Бог позволяє увидіти діти своїх дітей“. Таке благословене Боже спочило на домі в Бозі упокоївшихся Барвінських, в Шляхтичах. Бог позволяв їм прожити з собою красний, вих часах рідкій вік, Бог дав дождати ся, видіти словесну ціль своїх старань і трудів цілого життя, дозволяв їм оглядасти всії свої діти забезпечені, поставлені на честнім становищі, одних як служителів Церкви, других як служителів вітчизни і їх щастям потішати ся. В останніх літах доткнули сю родину сумні і тяжкі удари судьби. В 1880. р. упокоївся отець родини, в Бозі почиваючий Григорій Барвінський, чесний і загально почитаний душпастир в Шляхтичах, тепер покликав Бог до себе матір родини.

Спочивав мої мати на старім кладовищі Несторовецькому біля приходського дому, а на могилі заходами і накладом всіх дітей поставленій піраміdalний пам'ятник з зеленою огорожею і написом уложенім Володимиром:

Мати предобра своєї родини;
Всіх спомагала тяжкої години;
Літ п'ять десятків в подружі прикладнім
В Шляхтичах з мужем долю ділила,
Сімдесят років у труді прожила,
А ту вдовою з жалю спочила.
(Дальше буде).

Телеграми

з дня 2. цвітня.

Віденсь. Вчера візувався комітет референтів домово-чиншового податку, щоби постановити, на якій основі має бути переведена на дискусію. Др. Грос промовляв за своїм внеском сконтрігентовані податки. Гадки були поділені і не прийшло до порозуміння.

Паріж. Кружляють тут чутки про недалеке уступлене Сазонова, на якого місце має бути покликаний Ізвольський.

Петербург. Тутешні днівники подають, що Коковцев має уступити зі становища предсідника міністрів і має бути іменованій амбасадором в Парижі на місце Ізвольського. Ізвольський має бути перенесений до Лондона. Прем'єром має бути член державної ради Дурново. В злукі з подіями у військовій медично-хірургічній академії Сухомлінов має опустити становище міністра війни, а на його місці має прийти генерал Паліцин.

Солунь. З Елевтерії доносять, що межи Болгарії і Грекії прийшли до розривів.

Видано зарядження що до привернення супоку.

Софія. (ТКБ). Після вістій консульята маються члени австрійско-угорської оселі в Адриянополі зовсім добре.

Рим. (ТКБ). Прибув тут тимчасовий предсідник Альбанії Ізмаїл Кемаль бей.

Царгород. (ТКБ). Вість, наче би Порта поробила в своїй відповіді на ноту держави дякії застороги, в хібна. Порта заявляє, що приняла ноту держави до відома і приміняє заключені в ній предлоги за основу до мірових переговорів.

Білгород. Від суботи перевезено тут понад 900 ранених жовнірів з Адриянополя.

Софія. (ТКБ). Части полонених офіцерів вислано до Старої Загори. Близько 10.000 турецких полонників вислано в глубину краю. Вчера прибуло тут 4.000 ранених.

XXI. ЗВІЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“ відбудуться в четвер дні 22. н. ст. мая 1913, о год. 10 рано у власній салі Товариства у Львові, при улиці Рускій ч. 20 з слідуючим дійсним порядком:

1) Відчитання протоколу ХХ. Загальних Зборів з 21. мая 1912.

2) Звіт Дирекції і Надзвіраючої Ради і замкнені рахунки за ХХ рік адм. (1912).

3) Звіт ревізійної Комісії і уділене абсолюторії Дирекції за ХХ адм. рік (1912).

4) Внесення Надзвіраючої Ради в справі розділу зиску за 1912 р. в сумі К 512.980.—.

5) Вибори:

а) 5 віступників членів Надзвіраючої Ради на 1 рік (§. 36 стат.).

б) 3 членів ревізійної Комісії і 1. заступника на 1 рік (§. 49. ст.).

6) Інтерпеляції членів.

Йосиф Онишкевич.
президент.

XVII. ЗВІЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ВЗАЇМНОГО КРЕДИТУ „ДНІСТЕР“ ревістрованого створишення з обмеженою порукою, відбудуться ся в четвер дні 22. мая н. ст. 1913 о год. 4. по пол. в дирекційній салі Товариства у Львові, при улиці Рускій ч. 20 з слідуючим дійсним порядком:

1) Відчитання протоколу з XVI. звичайних Загальних Зборів з дня 21. мая 1912.

2) Звіт Дирекції і Надзвіраючої Ради і замкнені рахунки за XVII адм. рік 1912.

3) Звіт ревізійної Комісії і уділене абсолюторії Дирекції за XVII адм. рік 1912.

4) Внески Надзвіраючої Ради в справі розділу зиску за рік 1912 в сумі К 40.296.98.

5) Інтерпеляції членів.

Йосиф Онишкевич.
президент.

Позір! Нові книжки. Позір!

Вже вийшли з друку дуже красні і займаючі повістки та історичні оповданя — видання Українського Педагогічного Товариства.

Новість!

Ч. 166. „Зоря Півдня“ Ю Верного (перекл. М Кацій) дуже займаюча ілюстрована повість 158 стор. друку. Ціна книжки бр. 80 с. опр. 1.00 К.

Ч. 151. **Малі казки:** (І. Петренко) ілюст. істор. оповід. бр. 30 сот. опр. — 50.

Ч. 152. **На вакаціях:** повість бр. 30 с. оправна — 50.

Ч. 153. **Орлеанська дівчина:** істор. оповід. бр. 40 сот. опр. — 60.

Ч. 154. **Записки недоброго хлопця:** опов. брош. 40 с. опр. — 60.

Ч. 162. **Наши нездідімі вороги:** (Л. Маркія) бр. 40 с. опр. — 60.

Ч. 163. **Як незнайко став муравлем та що він тоді цікавого бачив:** (А. Онишук) бр. 20 с. опр. — 35.

Ч. 167. **Без старших:** комедійка в 2 діях бр. — 12.

Ч. 169. **Різдво Маруся:** сценічний обrazok в 1 відслоні бр. — 06.

Ч. 170. **Збиточники:** (М. Бремес) жарт з життя дітей в одній дії бр. — 06.

Книжки висилає лише за попредним надсланням готівки канцелярія Українського Педагогічного Товариства у Львові, ул. Монацького 12. 508(10)

Олександр Іванович.

Спомини з моого життя.

Перша частина (Образки з громадянського і письменського розвитку Русинів в 60-их рр. XIX ст. (з додатком переписки Ст. Новаковича, М. Лисенка і П. Куліша, з 10 портретами і двома картинах) вийшли вже як № 87—91 Загальної Бібліотеки.

Можна набути в Накладні Я. Оренштайна в Коломиї, або в Книгарні Н. Товариства ім. Шевченка у Львові.

Ціна брошурованого примірника 1 К 50 сот. оправного примірника 1 К 80 сот.

Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-европейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 600 вечором до 6:00 рано означені підчеркнені числом мініутових.